

«Եկեք ինձի, բոլոր յոգնած ու բեռնաւորուածներ...»

Մարտի 11.28

ԲԱՐԻ

Փետրվար, 2022թ.,
N2 (134)

ԼՈՒՐ

Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

Աղավինել Տիրոջը

Խոստովանել և ներել

Սահակ Սրբազանի խոսքը

Կառ թովմասը

ԱՄՍԱԳԻՐ

Փետրվար, 2022թ., N2 (134)

Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՑԵՐ

Հրահատ Ամիրբեկյան Ապավինել Տիրոջը.....	1
Աշոտ եղբոր խոսքը.....	3
Պավել Գրիգորյան Խոստովանել և ներել.....	5
Վահե Աբրահամյան Վայ է նրան, ով.....	6
Կաղ Թովմասը.....	8
Եթե դու չգնաս՝ կգնա մեկ ուրիշը.....	12
Սահակ Սրբազանի խոսքը.....	14
Ռոման Սավոչկա Ես ամաչում էի իմ մորից.....	15
Մի քույրիկի վկայությունը.....	16

Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք աղոթել, որ թերթի միջոցով տարածվի Ավետարանի Բարի Լուրն ու ցանկեն ճշմարտության սերմերը, որպեսզի մարդիկ դառնան Աստծուն և հավիտենական կյանք ունենան:

Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք ձեր դիտողությունները, առաջարկությունները, նվիրատվությունները ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք ձեր արձագանքները: Հեռ.՝ 093-532-526, 093-954-930

ԱՊԱՎԻՆԵԼ ՏԻՐՈՋԸ

Եսայի մարգարեության 50:10-ում կարդում ենք. «Ձեր մեջ Տերոջմէ վախցող, Անոր ծառային ձայնը մտիկ ընող ո՞վ կայ, Որ մութի մեջ կը քայլէ ու բնաւ լոյս չունի. Թող անհկա Տերոջը անուանը ապաւինի, Ու իր Աստուծոյն կոթնի»: Սիրելիներ, մյուս կողմից Աստծո Խոսքն ասում է, որ մենք պետք է քայլենք լույսի մեջ (Ա Հովհ. 1:5-7; Հայտ. 21:24): «Եւ [փրկուած] ազգերը անոր լուսովը պիտի քայլեն...»: Այստեղ Եսային ասում է ապավինել Աստծուն ոչ միայն, երբ դու լույսի մեջ ես, ու Տիրոջ ապահով ծածկոցի տակ, այլ նաև այն ժամանակ, երբ բոլորովին լույս չունես ու խավարի մեջ ես:

Սիրելիներ, երբ մենք հավատքի մեջ աճում ենք, ապա Աստված երբեմն մեզ թողնում է առանց լույսի, խավարի մեջ, որպեսզի տեսնի, թե մենք նորից կապավինենք Իրեն, թե ոչ: Մարդն իր բնությանը սովորաբար հավատում է իր տեսած բաներին, որ գալիս է եղեմական պարտեզից: Ծննդ. 3:6-ում ասվում է. «...և կինը տեսնելով որ ծառը աղէկ էր կերակուրի համար ... առաւ անոր պտուղէն ու կերաւ...»: Այսինքն Եվան հավատաց իր տեսածին, որ ծառը լավ էր ուտելու համար: Ու երբ Հիսուսի աշակերտներն ասում էին Թովմասին, թե Տիրոջը տեսել են. «...ան ալ ըսաւ անոնց, Եթէ իր ձեռքերուն վրայ բռնեռնեռն նշանը չտեսնեն, ու մատս բռնեռնեռն տեղը չխորթեն՝ չեն հաւատար» (Հովհ. 20:2-5):

Ու երբ ութ օր հետո, երկրորդ անգամ Յիսուսը հայտնվեց աշակերտներին. «...դռները գոց ըլլալով, ու կայնեցաւ անոնց մէջտեղը և ըսաւ, Խաղաղութիւն ձեզի: Ետքը ըսաւ Թովմասի, Մատդ հոս բեր և նայէ իմ ձեռքերս, ու բեր քու ձեռքդ և իմ կողս խորթ, ու մի ըլլար անհաւատ, հապա հաւատացեալ: Եւ Թովմաս պատասխան տուաւ ու ըսաւ անոր, իմ Տէրս և իմ Աստուածս: Յիսուս ըսաւ անոր, Որովհետեւ դուն զիս տեսար՝ հաւատացիր. երանի՛ անոնց որ տեսած չեն ու կը հաւատան» (Հովհ. 20:26-27): Ինչու է Տերը Թովմասին ասում անհավատ: Որովհետեւ Թովմասը տեսավ ու նոր հավատաց: Եթե քո հավատքը հիմնված է միայն տեսնելու վրա, ապա դու անհավատ ես: Իրական հավատքը հիմնված է ոչ թե տեսնելու, այլ կենդանի Աստծո խոսքի վրա:

Մի այսպիսի պատմություն կա: Ուսուցիչը դասի ընթացքում աշակերտներին սովորեցնում է, որ պետք է տեսնել ու նոր հավատալ: Եվ օրինակ է բերում ու ասում.

«Այ երեխաներ նայեք պատուհանից և տեսեք, որ ձին արածում է, տրակտորն աշխատում է, մարդիկ քայլում են և այլն: Մենք տեսնում ենք ու հավատում, իսկ եթե չտեսնենք, ինչպե՞ս պետք է հավատանք: Աշակերտներից մեկը ձեռք է բարձրացնում և թույլտվություն ստանալով՝ դիմում է դասարանին.

«Ընկերներ, դուք մեր ուսուցչի ուղեղը տեսնո՞ւմ եք:

Փեբրուարի, 2022թ., ՄԶ (134)

-Ոչ, -պատասանում են աշակերտները:

-Ուրեմն կարող ենք ասել, որ նա ուղեղ չունի: Երբ գիշեր է գալիս, խավարը գնալով ավելի է խտանում ու երբ ամբողջությամբ խավար է լինում, ապա այդ ժամանակ ծագում է արեգակն ու խավարն անհետանում է:

Բերենք մի օրինակ Դավթի կյանքից (1 Թագ. 30-րդ գլուխ): Դավթին Սավուղի ձեռքից փախել էր փղըշտացիների երկիրը՝ Անքուս թագավորի մոտ: Անքուս թագավորը նրան Սիկելակ անունով մի գյուղաքաղաք էր նվեր տվել: «Ու մի օր երբ Դավթ ու իր մարդիկը Սիկելակ մտան, ահա Ամադեկացիք Սիկելակի վրայ յարձակեր և կրակով այրեր էին: Ու հոն եղած կիները գերի առեր էին. պզտիկեն մինչև մեծը մարդ մը չէին մեռցուցեր, հապա զանոնք իրենց հետ տանելով ճամբանին գացեր էին: Ուստի Դավթ ու իրեն հետ եղող ժողովուրդը ձայներնին վերցուցին ու լացին, մինչև որ անոնց վրայ ոյժ չմնաց լալու ... Եւ Դավթ մեծ տազնապի մեջ էր, քանզի ժողովուրդը զանիկա քարկոծել կ'ուզեր. որովհետև բոլոր ժողովուրդէն ամեն մեկուն սիրտը կը կսկծար իր տղոցը ու աղջիկներուն համար. բայց Դավթ իր Տէր Աստուծովը զօրացաւ: Եւ Դավթ Տէրոջը հարցուց ու ըսաւ, Այս գունդին ետեւէն իյնա՛մ. անոնց կը հասնի՛մ. ու

Տէրը ըսաւ անոր, Ետեւէն ինկիր, քանզի անշուշտ պիտի հասնիս ու ամեն բանը պիտի ազատես: Եւ Դավթ գնաց ու զարկեց ամադեկացիներին ու բոլորին ազատեց: Եվ ինչ որ ամադեկացիներն տարեր էին. Դավթ ամենն ալ ետ քերաւ»:

Սիրելիներ, պատկերացնո՛ւմ ենք արդյո՞ք Դավթի հոգեվիճակը. քաղաքը այրված, կանաց և երեխաներին գերի տարած, դեռ քիչ է իր զինակիցներն էլ ուզում էին քարկոծել իրեն: «Եւ Դավթ մեծ տազնապի մեջ էր, բայց Դավթ իր Տէր Աստուծովը զօրացաւ»: Նա չտրտնջաց ու չբողոքեց Աստծուց ու չասեց. Տեր ինչու թույլ տվեցիր այս ամենը, այլ նա Տիրոջն ապավինեց: Տերն էլ փրկեց Դավթին ու իր զինակիցներին: Խավարը փոխվեց լույսի, սուգը ուրախության:

Այո՛, երբ դու վստահում ու ապավինում ես Տիրոջը, խավարի մեջ լույս է ծագում (Սաղմ. 112:4): Հիշենք նաև Հովսափատ թագավորին: Երբ Ասորիների մի մեծ բազմություն նրա վրա հարձակվելու եկան. «...Յովսափատ վախցաւ, ու Տէրը փնտռելու ետևէ եղաւ. և բոլոր Յուդայի մեջ ծոմապահութիւն քարոզեց ... և ասաց. Ով մեր Աստուածը, անոնց դատաստան չե՛ս ըներ. քանզի մեր վրայ եկող այս մեծ բազմութեանը դէմ դնելու զօրութիւն չունինք, ու չենք գիտեր ի՛նչ ընելու ենք, հապա մեր աչքերը քու վրադ են» (Բ Մնաց. 20:3,12):

«Այն ատեն Ասափի ... որդիներեն Յազիելի վրայ Տէրոջը Հոգին եկաւ ժողովքին մեջ. Ու անիկա ըսաւ, Ով բոլոր Յուդա ու Երուսաղէմի բնակիչներ, ու դուն, Յովսափատ թագաւոր, մտիկ ըրէք. Տէրը ձեզի այսպէս

կ'ըսէ, Դուք մի վախնաք, ու այս մեծ բազմութեանը երեսէն մի զարհուրիք. քանզի պատերազմը ձերը չէ, հապա Աստուծոյ է: Վաղը անոնց վըրայ իջէք. Այս պատերազմին մէջ դուք պիտի չպատերազմիք. դուք երևցէք ու կայնեցէք, որպէս զի Տէրոջը ձեզի ըրած փրկութիւնը տեսնէք: Այն ատեն Յովսափատ երեսը գետինը ծոց. ու բոլոր Յուդա ու Երուսաղէմի բնակիչները Տէրոջը առջև երեսի վըրայ ինկան, ու Տէրոջը երկրպագութիւն ըրին (**Բ Մնաց. 20:14-18**):

Նրանք այդ պատերազմի դաշտ ելան ոչ թե նետերով ու աղեղներով, հապա փառաբանության երգերով ու Տերը նրանց փոխարեն պատերազմեց ու հաղթեց այդ ճակատամարտում: Այստեղ նույնպէս տեսնում ենք, որ Հովսափատը որևէ մի թագավորից օգնություն չիսնդրեց, հապա միայն Տիրոջն ապավինեց ու Տերը փրկեց նրան:

Ողբ Երեմիա 3:2-ում կարդում ենք. «Ձիս տարաւ խաւարի մէջ պտտցուց, և ոչ թէ լոյսի մէջ»:

«Մինչև անգամ աղաղակած ու կանչած ատենս՝ անիկա իմ աղօթքս մերժեց» (**Ողբ Երեմիան 3:8**):

«Տէրոջը ողորմութիւններէն է որ չհատանք, վասն զի անոր գրութիւնը չպակսեցաւ» (**Ողբ Երեմիան 3:22**):

Այս մութ ու խավար վիճակի մէջ էլ Երեմիան Տիրոջն էր ապավինում:

Սիրելիներ՝, իհարկե, մթի ու խավարի մէջ, երբ ոչ մի հույս չի երևում, Տիրոջն ապավինելն դժվար է, բայց մենք պետք է իմանանք, որ լույսը ծագում է այն ժամանակ, երբ խավարը հասնում է մաքսիմում վիճակի: Ուստի ապավինիք Տիրոջը: Չէ՞ որ Նա քո Հայրն է, Նա քեզ սիրում է, թե՛ լույսի մէջ, և թե՛ մթի: Նա մեզ հետ է հավիտյան:

Հրահատ Ամիրբեկյան

Աշոտ եղբոր խոսքը

Սիրելիներ, օրերս խոսում էի Հրահատ եղբոր հետ, և նա ասաց, որ ուզում են քուէջ բացել մեր երիտասարդ սերնդի համար, որպէսզի նրանց հաղորդեն այն վարդապետությունը, որն ընդունել է մեր եղբայրությունը: Ես ասացի, որ մոտ քսաներկու տարի առաջ, ես էլ եմ սովորել այդ քուէջում և թե ինչքան օգուտ է տվել ինձ, երբ տեղափոխվեցի Իսպանիա: Եվ երկու շաբաթ հետո Եվրոպայի հայկական եկեղեցու խորհրդով հավաքվեցինք, ես ուրախացա, որ Վիկտոր Ֆուլց եղբայրը

և Հակոբ եղբայրը նույն ծրագիրն ունեին Եվրոպայի երիտասարդների համար: Զսան տարի առաջ ես տեղափոխվել եմ Իսպանիա, դա ինձ համար հոգևոր անապատ էր: Դեռ չէի ճանաչում ոչ մի եղբոր կամ քրոջ, որպէսզի իրար հետ աղոթքներ անենք և իրար օգնենք, որ հոգևոր դաշտից դուրս չգանք և չնկնենք սատանայի ծուղակը: Ես այդ ժամանակ չորսից հինգ տարվա մկրտված էի և չունեի բավարար փորձ, և հենց առաջին օրը սատանան մտքեր էր բերում. «Երկար ճանապարհից հոգնել

Փեբրուարի, 2022թ., Մ2 (134)

ես, մի բաժակ գարեջուր խմիր, կհանգստանաս»: Ես մտածում էի, թե ինչ խորամանկ են նրա քայլերը, ճիշտ ժամանակին է մոտենում և գիտի, թե մարդկանց ինչպես գայթակղի: Եվ Եվրոպայի վայելելու, և շատ փող աշխատելու, և շատ ուրիշ այլ գայթակղություններ կան Եվրոպայում, որ մարդուն ձգում է, քաշում: Հակառակորդը գայթակղում էր, բայց փառք Տիրոջը, որ ինքը պահեց ինձ այդ բոլոր դժվարությունների պայթյալի մեջ: Եվ սա նման էր այն վիճակին, որից Պողոս առաքյալը Տիմոթեոսին ուղղված նամակում ասում է. «*Չգուշացիր քու անձիդ ու վարդապետութեանը, ու միշտ ատոնց մեջ կեցիր. քանզի այդպես ընելով՝ քեզ ալ պիտի ապրեցնես, ու զանոնք ալ որոնք քեզի մոտիկ կ'ընեն*» (1 Տիմ 4:16): Ու փառք Աստծո, որ իմ անձն էլ ապրեցրեց և ավետարանի վարդապետությունը լսող ու ընդունողներին էլ ապրեցրեց:

Խոսքս ուղղում եմ մեր երիտասարդներին, որովհետև հիմա աշխարհում ամեն տեղ նույն գայթակղությունը կա, բայց Աստված մեզ ուրիշ բանի համար է կանչել: Գաղատացիների 2:9-ում կարդում ենք. «*Ու երբ ինձի տրուած շնորհը գիտցան Յակոբոս ու Կեփաս և Յովհաննես, որոնք սիւներ սեպուած էին, աջ ձեռքերնին տուին ինձի ու Բառնաբասի ի նշան հաղորդակցութեան, որպէս զի մենք հեթանոսներուն մէջ երթանք, ու անոնք՝ թլփատուածներուն*»: Ինչպե՞ս պիտի սյուներ կոչվեին, եթե անցած չլինեին Քրիստոսի դպրոցը: Մեր սյուներ համարվող եղբայրները մեծանում են, իսկ ի՞նչ է մտածում մեր երիտասարդ սերունդը: Պողոսը Տիմոթեոսին սովորեցնում է,

որ եթե ուշանամ, գիտնաս ինչպես Աստծո տան մեջ պտտես, որ կենդանի Աստծո եկեղեցին է, ճշմարտության սյունը ու հաստատությունը: Բայց ճշմարտության սյունը դրված էր աշակերտների վրա, իսկ նրանք, ուրանալով իրենց կյանքը, ճշմարտության ծառայության մեջ մտան և որպես սյուներ իրենց վրա վերցրին ճշմարտությունը, իսկ մենք գիտենք, թե այս սուտ աշխարհի մեջ ինչ դժվար գործ է դա: Եվ ինչո՞ւ էր այս բաները գրում հենց Տիմոթեոսին.

«*Սակայն դուն հաստատուն կեցիր այն բաներուն մէջ զորոնք սորվեցար ու հաւատացիր, վասն զի գիտես թէ որմէ՛ սորված ես. Նաև քու մանկութենէդ ի վեր սուրբ գիրքերը գիտես, որոնք կրնան իմաստուն ընել քեզ փրկուելու՝ Քրիստոս Յիսուսի վրայ եղած հաւատքովը*» (2 Տիմ. 3:14-15): Պողոսն ինքն էր սովորեցրել Տիմոթեոսին, հետո ձեռքերը նրա վրա դրել և օրհնել ծառայության համար:

Հիմա մենք էլ գիտենք, թե ումից ենք սովորում, սիրելիներ Կողոսացիների 1:24-ում մենք կարդում ենք. «*Հիմա ուրախ եմ ձեզի համար կրած չարչարանքներուն վրայ, ու Քրիստոսի կրած նեղութիւններուն պակասութիւնը իմ մարմինիս մէջ կը լեցնեմ անոր մարմինին համար, որ եկեղեցին է*»: Ուրեմն տեսնում ենք, որ Պողոս առաքյալը ինչ-որ ապրում էր, ինչ-որ Քրիստոսից սովորել էր, փոխանցում էր կրտսեր սերունդին, փոխանցում էր Տիմոթեոսին: Եկեք, մենք էլ այս մտքով և այս կյանքով գինվենք: Օրերը կարճ են, Տիրոջ գալուստը՝ մոտ: Ամեն:

**Իսպանիա
Աշոտ եղբայր**

Խոստովանել և ներել

Մի քույրիկ ապաշխարում է 60 տարեկանում: Անցնում է 15 տարի: Հոգով, ջրով մկրտվում է: Բայց աշխարհային կյանքում ունեցած մեղքերը, որոնք չէր կարողացել խոստովանել (ամոթը թույլ չէր տվել), նրա ներսը անընդհատ կրծել են: Ահա ճամբարում ենք: Այդ քույրիկն էլ է եկել: Նա 15 տարի՝ ներում է խնդրում Հիսուսից և սպասում: Հերթական պաշտամունքն է, Սուրբ հոգու ամպը իջել է, ժողովուրդը այցելվել է, լացով զղջում է, ներում խնդրում: Ես բարձրացա սենյակ: Քիչ հետո ներս է մտնում այդ քույրիկը: «Պավել եղբայր, Սուրբ Հոգին ինձ բռնել, բերել է խոստովանության: Ինձ որ տասը փետով էլ ծեծեին, չէի գա, բայց Սուրբ Հոգին այնպես հանդիմանեց...»: Ժողովուրդ ջան, այս քույրիկը 15 տարի աղոթք, աղաչանք էր արել, բայց չէր խոստովանվել ու դրա համար էլ հանգիստ չէր գտնում, քանի որ մեղքը չէր խոստովանել: Եթե մեղք ես գործել, մեկին վիրավորել ես ու դրա համար զղջում ես, աղոթում ես ու ներողություն խնդրում, սրանք պետք են: Բայց այս ամենի հետ պետք է խոստովանել մեղքը: Ինչո՞ւ:

Սուրբ Գիրքը մեզ ասում է. «Ուրեմն, եթե քու ընծադ սեղանին վրայ բերես, ու հոն միտքդ գայ թե՛ քու եղբայրդ քեզի դեմ բան մը ունի, Հոն ձգե՛ քու ընծադ սեղանին առջև, և գնա առաջ եղբորդ հետ հաշտուե՛, ու ետքը եկուր ընծադ մատուցանես» (Մատթ. 5:23-24): Այսինքն՝ միայն ներողություն խնդրելով չէ: Պետք է խոստովանես, եղբայրն էլ կլսի, Աստծո Խոսքով կխրատի, կհանդիմանի կամ կհորդորի: Եվ հոգևոր շինություն կլինի: Մենք բոլորս էլ աշխարհից ենք եկել: Մենք բոլորս էլ մեղք ունենք: Եթե դու զգում ես՝ մեղքը քեզ կրծում է, խոստովանի՛ր: Ինչու ես ծածկում: Աղոթում ես՝ Տեր, ների՛ր, Տեր, բաց արա իմ մեղքը: Եթե մեղքդ բացվել է, մեղքդ գիտես, ինչո՞ւ չես խոստովանում: Խոստովանի՛ր, որ բեռը վրայիցդ ընկնի: Խոստովանությունը բաղնիք է, ուր մտնում ես լվացվելու, մաքրվելու: Միտելի՛ քույր, եղբայր, մեղքի մասին լսելը այդքան հեշտ բան չէ: Հաճախ եղբայրներն այնքան ծանր մեղքեր են լսում, որ իրենք են ընկնում ծանրության տակ: Եվ այդ ահավոր մեղքերը բացահայտվում են Սուրբ Հոգու ազդեցության տակ, զղջում են, լացով աղերսում, որ աղոթք

Պեթրոսի, 2022թ., №2 (134)

անենք իրենց համար, որ ազատագրվեն մեղքի իշխանությունից: Եվ այդպիսի բժշկություններ մենք շատ ենք տեսել: Դրա համար մենք աղաչում ենք ձեզ՝ մի՛ ամաչեք խոստովանելուց. քանի որ հոգևոր բժշկություն կգտնեք: Մենք բոլորս էլ աշխարհից ենք եկել մեղավոր ենք ու շատ մեղք ենք գործել: Եթե դու զգում ես՝ մեղքը քեզ կրծում է, խոստովանիր: Ինչո՞ւ ես ծածկում:

Աղոթում ես՝ Տե՛ր, ների՛ր, Տե՛ր, բայց արա իմ մեղքը: Բայց մեղքդ գիտե՛ս, ինչո՞ւ չես խոստովանում: Խոստովանի՛ր, որ բեռը վրայիցդ ընկնի: Խոստովանությամբ մարդը լվացվում է ու մաքրվում: Դրա համար մենք աղաչում ենք ձեզ. մի՛ ամաչեք, խոստովանե՛ք, որ ազատվեք մեղքի ծանրությունից և հոգևոր բժշկություն գտնեք:

Պավել Գրիգորյան

Վա՛յ է նրան, ով...

Սիրելի՛ ժողովուրդ, հաճախ եկեղեցում նկատում ենք թերություններ, տկարություններ, սըխալներ ու վատ ենք զգում: Ինչո՞ւ՝ ինչն է պատճառը: Քանի դեռ մարդը այս հողեղեն մարմնի մեջ է, միշտ ենթակա է սխալներ գործելու: Չմոռանանք, սիրելիներ՛ս, որ այս մարմինը երկինք չի ժառանգելու: Բոլորս գիտենք Պողոսի խոսքը. «...Ուրիշ օրենք մը կը տեսնեմ իմ անդամներու մէջ ... եւ զիս գերի կընէ մեղքի օրենքին, որ իմ անդամներու մէջ է»: Ցավոք, դեռևս շատերը, մանավանդ նորահավատները, այդ օրենքին անտեղյակ են: Եվ հաճախ հիասթափություն են ապրում: Ինչո՞ւ. որովհետև նրանք եկեղեցին ուզում են տեսնել կատարյալ և իդեալական: Չմոռանանք, սիրելիներ՛ս, որ մենք բոլորս սխալական ենք, ունակ ենք մեղքեր ու հանցանքներ անելու: Մի հայտնի քարոզիչ ժամանակին ասել

է. «Եկեղեցին երկրի վրա կատարյալ չէ (ոչ թե երկնքում), որովհետև տակավին մարմնի մեջ է, բայց վա՛յ է այն մարդուն, ով ի ցույց է դնում եկեղեցու անկատարությունը, դրանից անգամ բավականություն ստանում, դրանով սնվում...»: Շատերը հիասթափվում են, որովհետև իրենց մեջ ակնկալիքներ ունեն. կարծում են հավատացյալները կատարյալ են: Բայց, սիրելիներ՛ս, հնարավոր է՝ մեզանից յուրաքանչյուրիս մեջ լինի անկատարելություններ. չէ որ մարմնի մեջ ենք: Երբեմն նկատում ենք՝ ահա հավատքի մարդը արեց մի բան, որ աշխարհի մարդը չէր անի: Երբ մարդ Քրիստոսի եկեղեցու մեջ է, ամենակարևոր բանը նրա ներսում արդեն կատարվել է: Դրա համար է, որ Հիսուսը սիրում է իր եկեղեցին: Քրիստոսի եկեղեցու մեջ եղողը ճշմարտությունը լսել է, նրան բացվել է իր մեղավոր վիճակը, ընդունել է իր մեղ-

քերը, խոստովանել. «Ես մեղավոր եմ, ես Փրկչի կարիքն ունեմ: Ես երբեք չեմ կարողանա արդարանալ Աստծո առջև իմ բարի գործերով, իմ արդարությունով»:

Նա աղոթք-աղաչանքով դիմել է Տիրոջը. - «Քրիստո՛ւ, ես հավատում եմ՝ դու ես իմ Փրկիչը, ինձ փրկի՛ր, ես անկարող եմ, ես ուժ չունեմ, ես մեղավոր եմ, ես ինչ էլ որ անեմ, Քո առջև չեմ կարող կանգնել որպես արդար: Ուստի խնդրում եմ՝ ինձ ներ՛ր, ինձ փրկի՛ր...»: Այսինքն՝ զոջում է, ապաշխարում է, համաձայնում է մկրտվել, հրաժարվել հին Էությունից ու նոր կյանքով ապրել, Ուխտ կապել Տիրոջ հետ, ասել՝ ես Քոնն եմ: Այո՛, սիրելիներս, մարդը հոժարեց, ընդունեց Տիրոջը, Ուխտ կապեց..., բայց ի՞նչ եք կարծում՝ այդ մարդը հաջորդ օրն իսկ կատարյալ դարձավ: Իհարկե՝ ոչ: Բայց նա համաձայնեց Տիրոջ հետ, հետևաբար Աստծո Խոսքը նրա վրա կներգործի, նա կվերափոխվի, կաշխատի այլևս չանել այն, ինչը պետք չէ անել, կզոջա, կգնա դեպի սրբություն, դեպի կատարելություն...: Իսկ աշխարհի մա՛րդը...: Աշխարհի մարդն էլ իր վրա իշխանություն ունի. դա իր Ես-ն է, որն էլ նրան առաջնորդում է դեպի անդունդ, դեպի կործանում: Շատերն այսպես են մտածում. «...մեկը ինձ վրա իրավունք չունի, ես ինպես կուզեմ՝ կանեմ, ես ազատ մարդ եմ, ոչ մեկը չի կարող այն փոխել...»: Իսկ նման մարդուն խրատել, շտկել, խորհուրդ տալ անկարելի է: Շատ ցավում եմ դրա համար: Դրան հակառակ՝ Աստծո Խոսքի իշխանության տակ գտնվող մարդուն կարելի է և՛ խրատել, և՛ շտկել, և՛ խորհուրդ տալ...: Երանի այն մարդուն, որ այս

իշխանության տակ է: Ինչու՞. որովհետև նման մարդը գտնում է խաղաղություն, դադարում է սրան-նրան մեղադրել, սրանից-նրանից պահանջել, դադարում է մարդուց ակնկալիք ունենալ. իր ամեն հարցը հանձնում է Աստծուն: Գիտե՛ք, սիրելիներս, անընդհատ ակնկալիք ունենալ մեկից, սպասելիքներ, շատ դժվար է և շատ վատ, դա ուղղակի տանջանք է, մանավանդ երբ այդ մարդու ցանկությունները չեն համընկնում քո ակնկալիքներին: Դու տանջվում ես, դու հուսալքվում ես, դու հուսահատվում ես. բայց սխալը դու ես. դու ակնկալում ես մարդուց, քո սպասելիքը մարդուց է: Բայց երանի այն մարդուն, որը մշտապես Աստծո հետ է, Աստծո մեջ է, ունի հոգևոր աճ և օրինակ է դառնում մյուսներին. մենք սրան ենք կանչված: Պողոս առաքյալը հասավ այդ վիճակին. «Ինձի նմանեցե՛ք, ինչպես ես ալ՝ Քրիստոսին» (1 Կորնթացիս 11:1): Անշուշտ, եկեղեցում բոլորը չէ, որ կարող են ասել՝ ինձի նմանող եղեք, որ կարող են հասնել այդ վիճակին: Նույն Պողոսը մեզ ասում է նաև. «Քանզի ինչպես մարմինը մեկ է, եւ շատ անդամներ ունի, եւ այն մարմնին բոլոր անդամները, թեւեւ շատ են, բայց մեկ մարմին են, նոյնպես Քրիստոս ալ: ...Մասնավորաբար մարմնին այն անդամները, որոնք շատ տկար կերելնան, ավելի հարկավոր են. Մարմնին այն անդամները, որոնք յաւէտ անպատիւ կը սեպենք, անոնց աւելի պատիւ կու տանք ու այսպես մեր անվայելուչ անդամները աւելի վայելչութիւն ունին: Ու մեր վայելուչ անդամներուն բան մը պէտք չէ. բայց Աստուած մարմինը բարեխառնեց ու պակասութիւն ունեցողին աւելի

Քեզի քարի, 2022թ., №2 (134)

պատիւ տուաւ, Որպէս զի մարմնին մէջ երկպառակութիւն չըլլայ, հապա անդամները միեւնոյն խնամքը ունենան իրարու վրայ: Եւ եթէ մէկ անդամը նեղութիւն կրէ, բոլոր անդամները կը նեղվուին անոր հետ եւ եթէ մէկ անդամը փառավորուի, բոլոր անդամները կուրախանան անոր հետ» (1 Կորնթ. 12:12-26): Ուստի ես ով եմ, որ ասեմ՝ մարմնի մէջ այսպիսի անդամներ պետք չէ որ լինեն: Չէ՞ որ կան անդամներ, որոնք անպատիվ կսեպենք ինչպէս ասվում է 2 Տիմ. 2:20-ում «Սակայն մեծ տան մը մէջ ոչ թէ միայն ոսկիէ ու արծաթէ ամաններ կան, հապա փայտէ ու հողէ ամաններ ալ կան. և ոմանք պատուոյ համար են ու ոմանք անարգանքի համար»: Նրանցից հաճախ դժգոհում ենք, հաճախ բողոքում՝ սա այսպէս արեց, նա այնպէս չարեց, նորից նույն սխալը...: Բայց Քրիստոսը մեզ պէս չի մտածում. Նա սիրում է ամենքին, իսկ տկարին՝ առավել: Եվ հավետ անպատիվ սեպված անդամներին ավելի պատիվ «կու տանք», այսինքն՝ պետք է տանք: Չէ՞ որ այդ ամենատկար անոթը, ինչպէս որ զորավորը, համա-

ձայնել է, Ուխտ է արել, ասել է՝ ես մեղավոր եմ, Փրկչի կարիքն ունեմ: Ի՞նչ եք կարծում, սիրելիներս, շատ մարդիկ, որ աշխարհի մէջ՝ մարդմարդ հարաբերություններում, բարի են երևում, Աստծո առջև նո՛ւյնպէս բարի են: Նման մարդիկ ուղղակի կրթվել են ավելի լավ, էթիկա ունեն, կարողանում են ժպտալ, թեկուզ ոչ անկեղծ, սովորել են լռել, չհակաճառել... այս բոլորը սովորել են, բայց ... բայց դրանով չեն արդարանալու Աստծո առջև: Իսկ եկեղեցում տկար անոթը այս բոլոր բաները չունի, բայց ունի ամենակարևորը՝ Ուխտը Աստծո հետ, մեղքի գիտակցումը, զոջումը...: Ուստի երբեք չես կարող համեմատել աշխարհի մարդուն եկեղեցու ամենատկարի հետ, «ամենաանպատիվ սեպված» անդամի հետ: Այո՛, վա՛յ է նրան, ով եկեղեցու անկատարությունն է մատնացույց անում փոխանակ աղոթելու. Տե՛ր, օգնի՛ր մեզ՝ մենք էլ Քեզ նման սիրենք, իրարու օգնենք, քննադատելու փոխարեն սիրենք տկարին ինչպէս դու սիրեցիր: Նայենք նրանց քո աչքերով, աղոթենք, ցավ քաշենք:

Վահէ Աբրահամյան

Փետրեմբեր, 2022թ., №2 (134)

ԿԱՂ ԹՈՎՄԱՍԸ

Անգլիայի Լոնդոն քաղաքի ամենաաղքատ տներից մեկում՝ մութ սենյակի մէջ, պառկած էր

հաշմանդամ Թովմասը: Երկու տարի շարունակ հիվանդ պառկած էր այս անտեսված տղան: Նա փոքր էր եղել,

երբ ծնողները մահացել էին՝ նրան թողնելով տարեց ազգականի խնամքին, որին «մեծ մայր» էր անվանում: Կաղ ծնված լինելու պատճառով նա միշտ տառապել էր: Բայց կաղալով անգամ գումար էր վաստակում, մանր-մունր գործեր էր անում: Մեծ մայրը երբեմն անգթորեն էր վարվում նրա հետ, բայց Թովմասը համբերում էր՝ հասկանալով, որ հեշտ չէ կաղ տղայի հոգսը կրելը: Հոր և մոր մահից հետո Թովմասը անկողին ընկավ: Ծեր կինը նրան տվեց այդ սենյակը, ու Թովմասն այնտեղ փակված մնաց: Այն ժամանակ ոչ ոք չէր մտածում, որ այդ աղքատիկ սենյակը օրհնության աղբյուր պիտի լիներ դրսի մեծ աշխարհի համար: Թովմասի մայրը նրան գրել-կարդալ էր սովորեցրել: Երբ օրերով իր սենյակի մեջ պառկած էր, նրա մեջ Աստծո մասին սովորելու և իր անձնական Աստվածաշունչը ունենալու մեծ ցանկություն արթնացավ: Մի օր համարձակվեց այդ մասին հայտնել մեծ մորը: Մեծ մայրը ծիծաղեց նրա վրա՝ ասելով, որ չգիտի, թե Աստվածա-

շունչն ինչ է, և կարծում է, որ Թովմասը այդ գրքի կարիքը չունի:

Մի օր էլ տախտակե սանդուղքներով բարձրացավ և նրա սենյակ մտավ կաղ տղայի աղմկոտ ընկերը՝ Հակոբը:

-Նոր գործ գտա, վաղը հյուսիս եմ գնում: Եկա ցտեսություն ասելու, Թովմաս, - ուրախությամբ անկողնու վրա նստելով և ճակատի քրտինքը սրբելով ասաց. - բայց քեզ գեղեցիկ նվեր եմ բերել, ընկերս: Այս ասելով՝ նա գրպանից հանեց թղթի մեջ փաթաթված ինչ-որ իր:

Թովմասը նստեց անկողնու մեջ. տխուր էր:

-Քեզ մի փայլուն ոսկեդրամ, ընկեր ջան: Մի ծախսիր, մինչև որ գտնես ուզածդ:

-Օհ, Հակոբիկ, ինչ բարի ես: Ես գիտեմ՝ ինչ եմ ուզում:

-Գիտես, ասա, ինչ է, ինչ:

-Աստվածաշունչ:

-Աստվածաշունչ: Ով է լսել, որ աղքատ տղան իր ամբողջ ունեցածը ծախսի մի գրքի համար, երբ ես ամիսներ եմ աշխատել և այս դրամը

Փեյզիվաթ, 2022թ., ՓՁ (134)

քեզ համար խնայել են:

-Մի բարկացիր, սիրելի Հակոբիկ,- ասաց կաղ տղան: - Երբ դու գնաս, ես ինձ միայնակ կզգամ և շատ եմ ուզում Աստվածաշունչ ունենալ: Փոքր ժամանակ լսել եմ Հիսուսի մասին: Ուզում եմ կարդալ և իմանալ, թե լսածս ճշմարիտ է: Թող սա քո հրաժեշտի նվերը լինի:

-Շատ լավ, ընկերս, ուրեմն գնամ և փնտրեմ ուզածդ գիրքը:

Հակոբը դժկամորեն գնաց և դանդաղ իջավ աստիճաններով: Սակայն ուրախությամբ վերադարձավ՝ ձեռքին մի գեղեցիկ Աստվածաշունչ: Թովմասի երջանկությունն ու երախտագիտությունը անսահման էր:

-Հակոբ, ես շատ ուրախ եմ,- ասաց տղան՝ գիրքը կրծքին սեղմելով:

Մեկ ամիս ուշադիր կարդալուց հետո Թովմասը Աստվածաշունչն ավելի լավ գիտեր, քան ուրիշները, որոնք տարիներով կարդացել էին այն: Նա սովորել էր փրկության և երկնքի ճամփան՝ Սուրբ Հոգուն ունենալով որպես իր միակ Ուսուցիչ: Նաև սովորել էր, որ Աստծուն պետք է հնազանդվեր և ուրիշներին փոխանցեր փրկության բարի լուրը:

«Ճիշտ չէ, որ այս բարի լուրը միայն ինձ պահեն,-մտածեց նա,-պետք է նաև ուրիշներին պատմեմ»: Մտքում մի լույս ծագեց: Թերթիկների վրա Աստվածաշնչից տարբեր խոսքեր գրեց, ծալեց, աղոթեց գրված թղթերի համար և դրանք իր պատուհանից մեկ-մեկ գցեց մարդաշատ փողոցը: Հույս ուներ, որ այդ ձևով մարդիկ կիմանային Տեր Հիսուսի և Նրա փրկության մասին: Այս սիրո ծառայությունը շաբաթներով

շարունակվեց, մինչև որ մի երեկո նրա սանդուղքների վրա ոտնաձայներ լսվեցին: Եվ ահա լավ հագնված մի ազնիվ պարոն մտավ նրա սենյակ և նստեց անկողնու մոտ՝ մի աթոռի վրա:

-Ուրեմն դու ես այն պատանին, որ սուրբգրային համարներ է նետում իր պատուհանից,- հարցրեց պարոնը:

-Այո, ես եմ,-պատասխանեց Թովմասը պայծառ ժպիտով:

-Արդյոք որևէ մեկը գտել և կարդացել է այն,- հարցրեց տղան:

-Շատերը, պատանի: Երեկ երեկոյան մի հատ վերցրի գետնից, և Աստված օրհնեց ինձ այդ խոսքով: Եկել եմ անձամբ շնորհակալություն հայտնելու,-ասաց մարդը:

-Ինձ մի հիշեք, պարոն, ես պարզապես գրում եմ, Տերն է, որ օրհնում է:

-Ուրախ ես, որ այս գործը անում ես Քրիստոսի համար,-հարցրեց այցելուն:

-Ավելի ուրախ չեի կարող լինել: Էլ մեջքիս ցավի մասին չեմ մտառում, քանի որ երբ Հիսուսին տեսնեմ, ուրախությամբ պիտի ասեմ, որ լավագույնն արեցի, ինչ կարող էի անել Նրան ծառայելու համար: Անշուշտ, դու շատ առիթներ ունես, այնպես չէ՞, պարոն:

-Օհ, պատանի, ես այդ առիթները անտեսել եմ, բայց Աստծո օգնությամբ պետք է վերսկսեմ: Տանը՝ իմ քաղաքում, մի զավակ ունեմ, որը մահամերձ է: Այստեղ գործով եմ եկել: Երբ հրաժեշտից առաջ նրան համբուրեցի, ասաց. «Հայրիկ, երանի թե Տիրոջ համար մի գործ արած լինեի»: Տղայիս խոսքերը ինձ ամ-

բողջ օրը հանգիստ չտվին, և հաջորդ երեկոյան, երբ անցնում էի այստեղով, քո թերթիկը գլխարկիս վրա ընկավ: Վերցրի և կարդացի հետևյալը. «Քանի որ ցորեկ է, պէտք է որ զիս դրկողին գործերը գործեն. գիշերը կու գայ երբ մէկը չկրնար գործել» (**Հովհ. 9:4**): Ինձ թվաց, որ երկնային պարզւ էր: Որդիս, քսաներկու տարի է Քրիստոսին եմ դավանում: Եվ երբ հասկացա, որ դու Տիրոջը ծառայելու համար սուրբգրային այս խոսքերը փողոց ես գցում, այնքան ամաչեցի ու որոշեցի տուն գնալուն պես Տիրոջը ծառայել հավատարմորեն, ինչպես դու ես անում: Կուզես ինձ հետ գալ և բնակվել իմ տան մեջ:

Հոգնած տղան աչքերը հառեց ազնիվ մարդու դեմքին և մի քանի րոպե հետո պատասխանեց.

-Շնորհակալ եմ, հանգիստ կյանք ապրելը կարող է ինձ հրապուրել: Նախընտրում եմ Հիսուսին նայել և Նրա գործը շարունակել, մինչև որ Նա ինձ Իր մոտ տանի: Անսահման երջանիկ եմ, քանի որ Հիսուսի հետ հավիտենական տուն ունեմ երկնքում:

Այցելուն կրկին հանդիմանված զգաց իրեն:

-Շատ լավ, սիրելի պատանի, հետևաբար կկարգադրեմ, որ քո բոլոր կարիքները հոգան՝ տան ուտելիք, գրելու թուղթ և այն ամենը, ինչի կարիքը կունենաս:

Այցելուն վեր կացավ և հրաժեշտ տվեց: Լոնդոնից դեռ չհեռացած՝ նա կարգադրեց, որ Թովմասը լավ խրնամք ստանա, և հետո ուրախ սրտով մեկնեց իր քաղաքը: Շատ չանցած՝ նա մի ավետարանչական սրահ կա-

ռուցեց և Քրիստոսի մասին քարոզեց գյուղի բնակիչներին: Երբ խոստովանեց նրանց հանդեպ ունեցած իր անտարբերությունը և նրանց պատմեց, թե ինչպես է Թովմասի՝ պատուհանից նետած թերթիկի միջոցով և նրա վկայությունից ազդվելով, Քրիստոսին մոտեցել, շատ գյուղացիներ, Քրիստոսի ձրի փրկությունն ընդունելով, Հիսուսին ընդունեցին որպես իրենց Տիրոջ և Փրկչի:

Երբ ձմեռ էր, և ձյունը սպիտակ ծածկոցով ծածկել էր հողը, լուր հասավ, որ սիրելի պատանին մեկնել է՝ ապրելու Հիսուսի մոտ: Նամակաբերը մի ծրար բերեց, որի մեջ Թովմասի շատ սիրած և օգտագործած Աստվածաշունչն էր: Որքան թանկագին գանձ էր այդ ընդգծված Աստվածաշունչը այդ գեղեցիկ տան մեջ, մանավանդ, երբ Թովմասի բարեկամը այն հանձնեց իր ամենափոքր զավակին: Ընդգծված համարները, կարճ, պարզ աղոթքները, որ Թովմասը գրել էր մահից մեկ շաբաթ առաջ, այնքան խորը տպավորություն թողեցին մեծահարուստի տղայի վրա, որ նա իրեն Տիրոջը նվիրեց և գնաց Ավետարանը քարոզելու օտար երկրներում: Եվ հեռվում՝ Կենտրոնական Աֆրիկայի մեջ, նա բնիկներին ցույց տվեց մաշված Աստվածաշունչը և պատմեց Թովմասի ու նրա ընդգծած համարների մասին:

Հազարավոր մեղավոր սրտեր մեր սիրո ծառայությանն են սպասում: Եթե մահամերձ պատանին իր տառապանքի և աղքատության մեջ մերժեց լավագույն խնամքը իր հիվանդ մարմնի համար, մենք էլ կարող ենք շատ ավելին անել:

Փեբրվարի, 2022թ., Մ2 (134)

ԵՐԵ ԴՈՒ ՉԳՆԱՄ՝

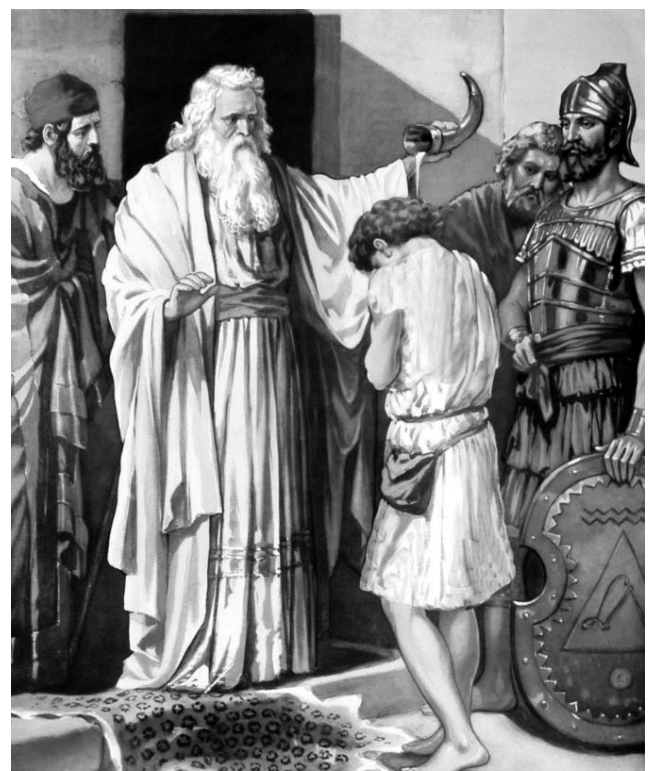
ԿԳՆԱ ՄԵԿ ՈՒՐԻՇԸ

Ես ցանկանում եմ այսօր խոսել այն սկզբունքի մասին, որ եթե դու չկատարես Աստծո կամքը, ինչի համար Նա քեզ կանչել է, ապա Նա այդ գործի համար կգտնի ուրիշ մեկին: Բայց եթե Աստված քեզ թողնի ուշադրությունից դուրս, ապա պարտվածը դու ես լինելու: Դրա վառ օրինակը Եսափն է: Եսափը ընտանիքի առաջնեկն էր, նա պետք է ժառանգեր սերունդը շարունակելու և որպես առաջնեկ ստանալու Աստծո կողմից նախատեսված օրհնությունները, որոնք Աստված խոստացել էր Աբրահամին, բայց Ծննդոց 25:34 խոսքում կարդում ենք. *«Այն ատեն Յակոբ հաց ու ոսպե ապուր տուաւ Եսաւի. և անհկա կերաւ ու խմեց, ու ելաւ գնաց. Այսպես Եսաւ իր անդրանկութիւնը անարգեց»:* Նա ինքնակամ իր առաջնեկության իրավունքը հանձնեց իր փոքր եղբորը՝ Հակոբին: Հակոբը ժառանգեց այն օրհնությունները, որոնք նախատեսված էին Եսափի համար: Արդյունքում Հակոբը դարձավ Իսրայելի մեծագույն նահապետներից մեկը:

Եթե դու անտեսում ես այն պարգևը որը Աստված տվել է քեզ, չկասկածես, Տերն այն կտա մեկ ուրիշին: Հիշենք մեկ այլ օրինակ. Հեղին Իսրայելի քահանայապետն էր: Նրա ընտանիքն Աստված ընտրել էր ու օծել Իսրայելում քահանայություն անելու: 1 Թագավորաց 2:12-ում կարդում ենք. *«Ու Հեղիի որդիները չար մար-*

դիկ ըլլալով՝ Տերը չէին ճանչնար»: Նրանք պղծություն էին անում Աստծո տաճարի ներսում և անարգում էին այն Աստծո անունը, ում կոչված էին ծառայելու: Նրանք կարծում էին, թե իրենք անփոխարինելի են, որովհետև իրենց հայրը քահանայապետն է: Սակայն Աստված առավ քահանայության կոչումը Հեղիի ընտանիքից և տվեց այն Սամուելին, որը մանկուց ծառայում էր մանկուց Աստծուն: Հետագայում Սամուել մարգարեն առաջնորդեց Իսրայելի ժողովրդին:

Բերենք ևս մի այլ ակնառու օրինակ՝ Սավուղը: Աստված ընտրեց Սավուղին որպեսզի նա դառնա Իսրայելի առաջին թագավորը, սակայն

Սավուղն իր սիրտը խստացրեց և դարձավ Աստծուն անհնազանդ մեկը: Ժամանակի ընթացքում Սավուղի որդիներն ու թոռները պետք է ժառանգեին թագավորական գահն իրենց հորից, սակայն, քանի որ Սավուղն անհնազանդություն դրսևորեց, Աստված թագավորության իրավունքն առավ նրա ընտանիքից և նրա փոխարեն օծեց Դավիթ անունով մի երիտասարդ հովվի: Հետագայում Դավիթի սերնդից էլ ծնվեց Փրկիչը:

Եթե դու չես պատրաստվում հնազանդվել Աստծո կամքին, քո փոխարեն, Աստված կգտնի արժանավոր մեկին: Աստծո նպատակները չեն կարող խափանվել, ուղղակի տառապանք կկրի նա, ով կիրաժարվի կատարել Տիրոջ կամքը:

Հովհաննես Մկրտիչը լուրջ զգուշացնում էր Հուդայի առաջնորդներին: Նա գիտեր, որ քահանաները, գիտենալով, որ իրենք ընտրյալ ժողովրդի մաս են կազմում, ունեին առավելության և անփոխարինելի լինելու զգացում: Սակայն Մաթեոսի 3:9 խոսքում կարդում ենք. «Եւ մի խորհիք դուք ձեր ներսիդին ըսել, թէ Մենք մեզի հայր՝ Աբրահամը ունինք. քանզի կ'ըսեն ձեզի որ Աստուած կարող է այս քարերէն Աբրահամի որդիներ հանել»:

Աստված մի գիշերվա մեջ կարող է հանել մեկին, ով կփոխի աշխարհի ընթացքը: Նա կարող է վերցնել ամենացածրերից մեկին, ինչպես պատահեց Եսթերի հետ: Նա Եսթերին վերցրեց Մուրթեբի տնից և տեղափոխեց թագավորի պալատ: Նրան պետք չէ ինչ-որ մեկի թույլտվությունը: Եվ երբ Իսրայելի ժողովրդի գլխին կախվեց

մահվան սպառնալիքը, Մուրթեբն Եսթերին ասեց, որ Աստծո ծրագիրը քեզ հետ, թե առանց քեզ, անպայման կկատարվի. «Վասն զի այս ժամանակին մեջ եթե դուն լռես, Հրեաներուն ուրիշ տեղէ մը օգնութիւն ու ազատում կու գայ, բայց դուն ու քու հօրդ տունը կը կորսուիք. և ո՛վ գիտէ, թերևս դուն այսպիսի ատենի մը համար թագուհի եղար» (Ես. 4.14):

Աստծո ծրագրերը նման են արագընթաց գնացքների. դրանք անհնար է կանգնեցնել և ամենավտանգավորն այն է, որ դու կարող ես կանգնած լինել այդ գնացքի ճանապարհին: Որպեսզի չվնասվես, կամ պետք է նստել այդ գնացքը, կա՛մ հեռանալ ոելսերից, որովհետև Աստծո ծրագրերը միևնույն է կիրականանան՝ քեզ հետ, թե առանց քեզ:

Բարեկամներս, մենք այս աշխարհ ենք եկել մի նպատակով՝ տարածելու Աստծո խոսքը:

Փեյրեզյաթ, 2022թ., Մ2 (134)

Մահակ Սրբազանի Խոսքը

Եթե Հիսուսն այսօր գար, մեզ ինչ պետք է ասեր, գիտե՞ք. «Ով ժողովուրդ հայոց, դուք մոռացել եք Ինձ, ձեզ համար այլևս կարևոր չեն Իմ խոսքերը»: Եվ հատկապես, մեզ՝ եկեղեցականներիս պիտի դիմեր և ասեր. «Կեղծավորներ, այս ավետարանը ժողովրդին համբուրել եք տալիս, բայց չեք բացատրում, համբուրելու ժամանակ չեք հարցնում, թե այս համբուրածո գիրքը կարդացել էս»:

Ասում են՝ Աստվածաշունչը հին գիրք է: Այո, հին գիրք է, բայց հնացած չէ: Արևի պես հին է, ինչ է արևը հնացած է: Ամեն օր արևը նոր լույս է տալիս բոլորիս, ձեր խմած ջուրը հին է, բայց հնացած չէ, այն միշտ թարմ է և կյանք է տալիս քեզ, փոփոց հանած հացը հին է, սակայն հազարավոր տարիներ են, որ մարդն այդ ցորենից թխած հացն է ուտում և զորանում:

Բոլորս մեր տներում Աստվածաշունչ ունենք, սակայն չենք կարդում այն: Եկեղեցում տակավին գրաբար ենք կարդում, որպեսզի չհասկանան, ինչով մենք ոչ թե Աստծո խոսքն ենք մեծարում, այլ գրաբարը: Եվ այս ամենն իր անեծքն է բերում: Որոշ «հանճարներ» ասում են, որ հայ ազգը քրիստոնյա է եղել, դրա համար էլ այսքան աղետներ են եկել նրա գլխին, այս վատ վիճակում է հայտնվել: Եթե մենք մի այլ կրոն ունե-

նայինք, ապա շատ փառավոր ազգ պիտի լինեինք: Ժողովուրդ ջան, մեր ազգի գլխին այսքան աղետները չեկան քրիստոնյա լինելու պատճառով, այլ քրիստոնյա չլինելու պատճառով, Աստծո խոսքը չկիրառելու համար եկան: Այսօր եթե մենք՝ հայերս, դժգոհում ենք իրար չսիրելուց, իրար ետևից բամբասելուց, մեր իշխանավորներն իրար բզկտում են, երկրում կոդոպուտ կա, կաշառակերություն կա ... այս բոլորը կատարում է մեր ազգը, որովհետև քրիստոնյա՞ է:

Ո՛չ, սիրելիներ, մենք շատ քիչ քրիստոնյա ենք: Մեր փրկությունն ավելի շատ քրիստոնյա լինելու և որակը ավելի բարելավելու մեջ է: Հետևաբար, պետք է աղոթենք, որպեսզի Աստված մեզ շնորհք տա, Աստծո խոսքը վերստին կարդանք, վերստին այդ խոսքերի մեջ գտնենք մեր կյանքի իմաստը և անձնապես, և ազգովին: Այն ժամանակ մեր ազգին փրկություն պիտի գա, վերելք պիտի գա: Եվ երբ որ ընտրենք խաղաղությունն ու սերը, եղբայրասիրությունը, կմոռանանք կեղեքումը, կսովորենք տալը, բաժանելը, երբ որ կհասկանանք, թե հային հայ պահողը ինչն է, կսկսենք վերելք ապրել: Զենք կարող միայն անցյալով հպարտանալ:

Սիրելիներ, մենք բախտավոր ենք, որ ունենք Աստծո խոսքը:

Ես ամաչում էի իմ մորից

Ես մեր ընտանիքի տասնչորսերորդ զավակն եմ: Տասներորդ երեխայի ծնվելուց հետո մորս պարզևատրել են «Հերոսուհի մայր» շքանշանով, որը ինձ է մորիցս հիշատակ է մնացել: Մայրս ինձ ունեցել է քառասունյոթ տարեկանում:

Ես դպրոցում սովորում էի լավագույն առաջադիմություն ունեցող աշակերտների հետ միասին: Իմ համադասարանցիների ծնողների մեծ մասը բժիշկներ էին, պրոֆեսորներ կամ առաջատար գիտական աշխատողներ: Իսկ իմ մայրը շատ համեստ կին էր, նա անտառահատարանում պահակ էր աշխատում, միշտ գլխաշոր էր կրում և երբ գալիս էր ծնողական ժողովներին, մյուս ծնողների ֆոնին նա գավառացի կնոջ տպավորություն էր թողնում: Իմ դասարանցիներն ինձ հարցնում էին. «Այդ կինը քո տատի՞կն է»: Ես պետք է անկեղծ ասեմ, որ այո՛, ես ամաչում էի իմ մորից:

Հետագայում, երբ ես արդեն մեծ էի, մայրս ինձ պատմեց իր կյանքի պատմությունը. Նա ծնվել էր ոչ քրիստոնյա ընտանիքում: Դպրոցը գերազանցով ավարտելուց հետո, մեկնել էր Ռովնո քաղաք՝ բարձրագույն կրթություն ստանալու համար: Նրա համակուրսեցիներից մեկը մի օր մորս հրավիրում է այցելել «Ավետարանի հավատքի քրիստոնյաներ» եկեղեցի:

Մայրս պատմում էր, որ երբ առաջին անգամ մտել էր եկեղեցի,

ապշել էր իրավիճակի պարզությունից ու ասում էր որ նա այլևս ոչինչ չէր հիշում, բացի նրանից, որ ծունկի էր եկել ու ողջ պաշտամունքի ընթացքում ողբացել էր, և դրանից հետո մի զգացում էր ունեցել, որ այդ պահից իր կյանքը փոխվել էր:

Ինստիտուտն ավարտելուց հետո վերադարձել էր իր հարազատ քաղաք և աշխատանքի անցել շատ հեղինակավոր կազմակերպությունում մի պատասխանատու պաշտոնի:

Կարճ ժամանակ անց կոմունիստներն իմանում են, որ նա հաճախում է «Ավետարանի հավատքի քրիստոնյաներ» եկեղեցի:

Նրան կանչում են հարցաքննության և դնում մի պայման՝ կա՛մ աշխատանքը, կա՛մ Աստված: Մի վայրկեան անգամ չվարանելով՝ մայրս ընտրում է Տիրոջը և հենց նույն օրը խայտառակ ձևով հեռացվում է աշխատանքից:

Դրանից հետո նա շատ ծանր աշխատանքներ է կատարել՝ շինարարության վրա որպես բեռնակիր բանվոր, պահակ և այլ աշխատանքներ: Սակայն մայրս չէր նեղացել Տիրոջից իր կյանքի այդպիսի ընթացքի համար, նա Աստծուն մնաց հավատարիմ մինչև իր կյանքի վերջը: Նա բազում անգամներ էր Աստվածաշունչը կարդացել սկզբից մինչև վերջ, ժամերով ծնկած աղոթում էր իր բոլոր զավակների համար, որ նրանք իրենց սրտերը

Փետրվարի, 2022թ., № (134)

Տիրոջը հանձնեն և մի քանի տարի առաջ, ութսուներկու տարեկան հասակում, Տերը նրան տարավ իր մոտ, որպեսզի նրան մեծ պարգև տա հավատարմության համար:

Այսօր, երբ ես հիշում եմ իմ դրա-րոցական տարիները, ամաչում եմ,

որ ես ամաչում էի իմ մորից: Էնպես եմ ուզում զանգել նրան և ասել. «Ես հպարտանում եմ քեզանով, մայրիկ, իմ հերոսը դու ես»:

*Ռոման Սավոչկա
"Штунда ТВ"*

Մի քույրիկի վկայությունը

Իննսունականներին ես առաջին անգամ գնացի պաշտա-մունքի: Հորաքույրս խնդրեց տեղի պատասխանատու եղբորը, որ ինձ համար աղոթք անի: Աղոթքի ժամանակ մեկը տեսիլք տեսավ: Տեսիլքի մեջ եղբայրը տեսել էր մի դագաղ, որի մեջ պառկած էի ես, և քիթս հասնում էր մինչև երկինք: Երկնքից մի սպիտակ ձեռք, փոքր մուրճը ձեռքին, սկսեց խփել իմ այդ երկար քթին: Այդ ընթացքում ես անդադար լացում էի և խնդրում էի, որ դադարի խփելուց, բայց ձեռքը չէր դադարում և անընդհատ խփում էր, մինչև այն պահը, երբ քիթս փոքրացավ, և այդ սպիտակ ձեռքերը ինձ դագաղից հանեցին և բարձրացրին վերև:

Փառք Տիրոջը:

Քույրիկը չուզեց իր անունը գրվի

ՄԻՐԵԼԻ ԸՆԹԵՐՅՈՂՆԵՐ

Աստված սիրում է ձեզ և ուզում է, որ դուք հավատաք Իրեն ու փրկություն ունենաք: Այդ մասին Հովհաննու 3:16-ում կարդում ենք. «Որովհետև Աստված այնպես սիրեց աշխարհը, որ Իր միածին Որդուն արեց, որ ով Նրան հավատա՛ր» չկորչի այլ հավիտե-նական կյանք ունենա»: Եթե դուք ուզում եք ավելին լսել ու իմանալ Աստծո և Նրա Խոսքի մասին, կարող եք դիմել հետևյալ հեռախոսահամարներով:

ԵՐԵՎԱՆ

Ավան	093 81-31-53	Մալխասյան Օնիկ
Զեյթուն	055 66-82-06, 099 66-82-06	Աղիկյան Լևոն
Էրեբունի	093 53-43-68	Բարսեղյան Մնացական
Կենտրոն	094 84-35-04	Պետրոսյան Հայկ
Կոմիտաս	093 26-20-72	Ալավերդյան Սարգիս
ՀԱԹ (Բանգլադեշ)	055 72-28-12	Հովհաննիսյան Գևորգ
Նորքի զանգված	099 87-38-88, 077 87-38-80	Ղազարյան Սևարոն
Նորքի զանգված	091 16-49-45	Անտոնյան Արթուր
Շենգավիթ, Չարբախ	077 55-57-55	Ամիրջանյան Արմեն
Աջափնյակ	093 83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Քանաքեռ	093 53-25-26	Ամիրբեկյան Հրահատ
3-րդ մաս	093 83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ

ՇՐՋԱՆՆԵՐ

Արովյան	094 91-43-24	Քեչիշյան Զանիկ
Ալավերդի	094 30-80-40	Դավիդյան Վալերի
Աշտարակ	098 01-72-60	Մկրտչյան Անդրանիկ
Ապարան	093 77-06-70, 071 77-06-70	Գասպարյան Միշա
Արարատ	094 20-60-36	Ներսիսյան Նորիկ
Արբիկ	077 70-28-38	Փիլոյան Պողոս
Արմավիր	077 84-45-05	Ալվազյան Վազգեն
Արտաշատ	093 72-48-88	Համբարձումյան Վաչագան
Արտաշատ (գյուղերը)	094 68-67-68	Բարդյան Արմենակ
Արտաշատ (Ագատավան)	098 46-12-61	Թովաթյան Ստյոպա
Գավառ	093 68-84-92	Մանուկյան Վարուժան
Դիլիջան	093 18-77-33	Սահակյան Սասուն
Եղեգնաձոր	077 40-26-24	Մարտիրոսյան Արզուման
Զանգեզուր	094 00-94-08	Մարդյան Սիեր
Էջմիածին	093 17-75-30	Էդիկ Սուկաչ
Հրազդան	094 22-33-15	Օսինյան Աշոտ
Դարաբաղ	094 00-94-08	Մարդյան Սիեր
Ճամբարակ (Կարմիր)	093 73-31-73	Հարությունյան Սուրեն
Մասիս	091 71-62-64, 093 71-62-64	Հարությունյան Մելսիկ
Մարտունի	093 86-30-13	Արշակյան Մելիք
Նոյեմբերյան	094 92-01-90	Նավասարդյան Ռուբեն
Շիրակի մարզ	099 30-79-69	Դարձանյան Գրիշա
Չարենցավան	093 28-64-13	Հայրապետյան Գևորգ
Սպիտակ	094 92-00-03	Խաչատրյան Արտակ
Սևան	093 48-76-43	Նաղարյան Արթուր
Վանաձոր	094 92-00-03	Խաչատրյան Արտակ
Վանաձոր	093 08-71-29	Նաղարյան Ավետիք
Վարդենիս	094 91-44-80	Նշանյան Տոնիկ
Վեդի	094 03-26-16	Աղաբեկյան Գառնիկ (Ռուբիկ)
Տաշիր	093 09-84-33	Սուքիասյան Նորիկ
Տավուշ	093 43-72-33	Օհանյան Արթուր

www.barilur.org
info@barilur.org

